

Sygn. akt IV Ua 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Katarzyna Antoniak (spr.)

Sędziowie: SSO Elżbieta Wojtczuk

SSO Jerzy Zalasieński

Protokolant: sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z odwołania A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 grudnia 2014r. sygn. akt IV U 536/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonego A. B. kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt: IV Ua 8/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Siedlcach zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 7 października 2014r. i 17 października 2014r. w ten sposób, że przyznał A. B. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2014r. do 13 października 2014r., a także zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego:

Decyzją z 17.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.10.2014r. do 13.10.2014r., a jeszcze wcześniejszą decyzją z 7.10.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.09.2014r. do 30.09.2014r. W uzasadnieniu swoich stanowisk organ rentowy wskazał, że w okresie od 12.05.2013r. do 31.08.2014r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. Ponadto od 1.06.2003r.

ubezpieczony jest objęty ubezpieczeniem zdrowotnym jako emeryt lub rencista zamieszkały w Polsce u płatnika składek Zakład Emerytalno – Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Organ rentowy powołał się na treść art.13 ust.1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Odwołania od obu w/w decyzji wniósł ubezpieczony A. B. reprezentowany przez pełnomocnika wnosząc o ich zmianę i przyznanie ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.09.2014r. do 30.09.2014r. oraz od 1.10.2014r. do 13.10.2014r., a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołań wskazano, że ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury policyjnej na podstawie ustawy z 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ABW, AW, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin. Zatem nie ma ustalonego prawa do emerytury, o którym mowa w art.13 ust.1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Powołano się ponadto na wyrok Sądu Najwyższego z 18.02.2013r. (II UK 196/12).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie powołując się na przepisy prawa i argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonych decyzji.

Postanowieniem z 29.12.2014r. obie sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt IV U 536/14.

Sąd Rejonowy ustalił, że ubezpieczony A. B. był zatrudniony w okresie od 12.05.2013r. do 31.08.2014r. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w W.. Pracodawca wypłacił pracownikowi wynagrodzenie za okres orzeczonej niezdolności do pracy od 11.08.2014r. do 31.08.2014r. Tytuł obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 31.08.2014r. W okresie od 1.09.2014r. do 13.10.2014r. ubezpieczony był nadal niezdolny do pracy. Od 15.04.2003r. Ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury policyjnej.

W przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał odwołania ubezpieczonego za uzasadnione. Wskazał, że zgodnie z art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 267 ze zm.) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniósł, że niewątpliwie niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, tj. od 11.08.2014r., podczas gdy tytuł obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 31.08.2014r. Bezsporny okazał się także fakt, że od 2003r. ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury policyjnej na podstawie przepisów ustawy z 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004r., Nr 8, poz. 67 ze zm.).

Kwestią sporną było zagadnienie, czy fakt przyznania tejże emerytury policyjnej wyłącza prawo ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego w myśl art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Sąd Rejonowy wskazał, że zagadnieniem tym zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z 18.02.2013r. w sprawie II UK 196/12 (OSNP 2013/23-24/287), zgodnie z którym „Pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.)”. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał m.in., że zwrot „emerytura” zawarty w przepisie art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa „nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest „emerytura wojskowa” i nie jest tożsame z tym pojęciem.”. Sąd Najwyższy odwołał się do swego wyroku z 18.01.2012r. w sprawie II UK 168/11 (OSNP 2012/23-24/297), w którym wyraźnie odróżnił rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznawaną na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od policyjnej renty inwalidzkiej powołując się w szczególności na odmienne przesłanki i źródło finansowania świadczenia zaopatrzeniowego przyznawanego na podstawie art.19 w zw. z art.20 ustawy z 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004r., Nr 8, poz. 67 ze zm.). W konsekwencji stwierdził, że „Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia emerytury z funduszu emerytalnego i świadczeń z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.”. Podkreślił także, że „Wykluczone jest więc, by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia „osoby mającej ustalone prawo do emerytury”, sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów, niż określenie emeryta w art. 4 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako osoby mającej ustalone prawo do emerytury, w tym do emerytury częściowej.”. Końcowo podkreślił, że „prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art.13 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art.13 ust.1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.”.

Podsumowując Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy pogląd należy zastosować również w niniejszej sprawie, gdyż emerytura policyjna również nie została wymieniona w art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jako przesłanka pozbawiająca ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. W konsekwencji ubezpieczony nabył prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1.09.2014r. do 13.10.2014r. z uwagi na brak zaistnienia przesłanek wyłączających to świadczenie. W związku z tym zaskarżone decyzje podlegały zmianie.

O kosztach sądowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie §11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013r., poz. 490) zasądzając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z odwołań od obu decyzji.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego ,tj. art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez niezastosowanie tego przepisu.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie obu odwołań.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w przypadku ubezpieczonego nie zachodzą przesłanki wyłączające jego prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu z dniem 31 sierpnia 2014r. ubezpieczenia chorobowego. Przepis art.13 ust.1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa zawiera zamknięty katalog przypadków, w których wyłączone jest prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu ubezpieczenia chorobowego. W przepisie tym brak jest wskazania, aby prawo to było wyłączone w sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury policyjnej. Przepis art.13 ust.1 pkt 1 w/w ustawy, na który powołuje się organ rentowy stanowi o emeryturze lub rencie z tytułu niezdolności do pracy, a nie może być wątpliwości, że pojęcia emerytura i emerytura policyjna nie są synonimem. Pojęcie emerytury funkcjonuje na gruncie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a pojęcie emerytury policyjnej w przepisach ustawy z 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin – art.12 i n. tej ustawy. Różne są również przesłanki i źródło finansowania wskazanych świadczeń. Dlatego brak jest podstaw do przyjęcia, że emerytura, o której mowa w art.13 ust.1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. to również emerytura policyjna. Sąd Rejonowy słusznie wskazał na poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w tym zakresie. Poglądy te należy w całości zaakceptować.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.385 kpc apelację organu rentowego oddalił.

Na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc Sąd obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu ubezpieczonemu kwoty 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.